

Shushtar New Town

Shushtar (IR)

Kamran Diba (DAZ Architects Planners & Engineers)

Shushtar New Town: Daneshgah Street, 11th Sakour Street, Shushtar, Khuzestan, Iran
Ontwerp/Design: Kamran Diba (DAZ Architects Planners and Engineers)
Opdrachtgever/Client: Karoun Agro-Industries Corporation en/and Iran Housing Corporation

Ontwerp-oplevering/Design completion: 1972-1985
Aantal bewoners/Number of inhabitants: 30.000/30,000 (ontwerp/design)
Voorzieningen/Amenities: winkelcentrum, bazaar, moskee, wijk- en cultureel centrum, scholen, sport, park, busstation/

shopping centre, bazaar, mosque, community and cultural centre, schools, sports facilities, park, bus station

Bronnen/Sources: Kamran Diba, *Buildings and Projects* (Stuttgart-Bad Cannstatt: Hatje, 1981)
 Ismael Serageldin, *Space for Freedom: The Search for Architectural Excellence in Muslim Societies* (Genève/Geneva: Aga Khan Award for Architecture;

Londen/London: Butterworth Architecture, 1989)
 'Shushtar New Town, DAZ Architects, Planners and Engineers – Kamran Diba', *Technical Review Summary* (Genève/Geneva: Aga Khan Award for Architecture, 1986)

Doorkijkje naar het meest westelijke deel van de 'sociale ruggengraat'
 View into the most western part of the 'social spine'

Een van de bekendste woningbouwprojecten in de hedendaagse Iraanse architectuur is Shushtar New Town, vlak bij de oude stad Shushtar in het zuidwesten van Iran. Shushtar New Town is gebouwd volgens het traditionele patroon van de Iraanse stad, met een nauw verweven stedelijke structuur, en lemen bakstenen als bouw materiaal. Het project, bedoeld voor de huisvesting van 30.000 werknemers van de Karun Agro Industry (grootschalige suikerproductie), werd in 1972 ontworpen door Kamran Diba. Het zou in vijf fasen worden gebouwd en in 1985 worden afgerond. De bouw begon in 1976 en de eerste fase, die als een autonome eenheid voor 4.200 bewoners zou fungeren, werd grotendeels voltooid in 1978. In de nasleep van de islamitische revolutie van 1979 is tussen 1980 en 1985 nog maar een klein deel van het totale project tot uitvoering gekomen.

Op grond van de plotselinge toename van de olie-inkomsten in de jaren 1970 moedigde het Iraanse ministerie van Volkshuisvesting verschillende organisaties aan te voorzien in huisvesting voor hun werknemers. Men overwoog daarbij gebruik te maken van industriële bouwsystemen. Dit idee werd indertijd positief onthaald door westers georiënteerde architecten, hoewel het geen acht sloeg op lokale bouwmaterialen en werkwijzen, een nieuwe manier van leven afdwong en geen rekening hield met de culturele en sociale gebruiken van bewoners. Diba greep de opdracht voor Shushtar New Town aan om zich te verzetten tegen dergelijke moderne ideeën en ontwierp een regionaal geïnspireerd woningbouwproject.

Hij ging op zoek naar een manier om te voorzien in stedelijke enclaves die juist inspeelden op de culturele en sociale identiteit van de Iraanse samenleving. Diba ziet de gebouwde omgeving als een 'maatschappelijke gebeurtenis' die de kwaliteit van interactie tussen mensen kan vergroten en versterken. Daarom nam hij in het stedenbouwkundig plan een 'sociale ruggengraat' op die bestaat uit een reeks openbare ruimten – verharde pleinen; weelderige tuinen; overdekte, schaduwrijke zitplaatsen; fonteinen en stromend water – geflankeerd door scholen en bazaars om de sociale interactie te bevorderen. Het nooit aangelegde hoofdplein zou aan de oever van de rivier komen te liggen, waar een voetgangersbrug de nieuwe met de oude stad zou verbinden. Er wordt ook in openbare ruimte voorzien door het buurtplein, dat de vier woonwijken met elkaar verbindt en wordt omgeven door winkels en theehuizen. Een moskee in het midden van één van de woonwijken volgt het traditionele patroon van het in zijn omgeving geïntegreerde gebedshuis. Vóór de woningen is aan de straat een meer private versie van openbare ruimte gecreëerd. Dit domein kan worden begrepen als een overgang tussen privé en openbaar, en kan worden opgevat als een uitbreiding van de woning waar kinderen spelen en ouders een praatje maken.

Voor Diba was hoogbouw onmogelijk in overeenstemming te brengen met het scheppen van een humane gemeenschap. Bovendien vond hij dat de culturele identiteit van moslimgemeenschappen niet te rijmen valt met dit onbekende type woning en dat architecten horizontale dichtheid moeten nastreven. Op basis van deze argumenten gebruikte hij een laagbouw-woningtype waarvan de meeste één of twee verdiepingen tellen. Uitgangspunt was de traditionele opvatting van de kamer als multifunctionele ruimte – in tegenstelling tot de westerse opvatting van het huis als een agglomeratie van verschillende kamers met elk een afzonder-

Shushtar New Town is one of the most well-known housing projects in contemporary Iranian architecture. Located close to the ancient city of Shushtar in the southwest of Iran, Shushtar New Town follows the traditional urban pattern of Iranian cities with an interwoven urban fabric and (mud)brick as construction material. The project was designed by Kamran Diba in 1972 and planned in five stages, to be completed in 1985. Construction started in 1976 and most of the first phase, which was planned to function as an autonomous unit and to accommodate about 4,200 inhabitants, was completed in 1978. While Shushtar New Town was intended to house 30,000 workers of the Karun Agro Industry (major sugar cane and production industry), due to the Islamic revolution of 1979 the project was not completely implemented and only another small part of it was constructed between 1980 and 1985.

On account of the sudden increase in oil revenues in the 1970s, the Iranian Ministry of Housing stimulated different organizations to provide housing for their employees. To achieve this goal, industrial construction systems were taken into consideration. This trend was welcomed by the Western-oriented architects at that time, although this notion neglected local materials and labours, imposed a different lifestyle and ignored the inhabitants' cultural and social particularities. With the assignment for designing Shushtar New Town, Diba took the opportunity to resist these modern concepts and designed a regionally-inspired housing scheme.

He instigated a quest to provide urban enclaves that address the very cultural and social identity of society. Diba perceives a built city-structure as a 'social event' that can multiply and enhance the quality of interaction between people. As a result, in the urban plan he designed a 'social spine' consisting of a series of public spaces: paved squares, lush gardens, covered and shaded resting places, fountains and running water, which are lined with schools and bazaars to stimulate socialization. The main plaza – never realized – was to be situated on the riverbank, where a pedestrian bridge would connect the new and the old city. Public space is also provided by the neighbourhood plaza, which connects the four living quarters and is surrounded by shops and teahouses. A neighbourhood mosque in the middle of one of the residential quarters follows the traditional pattern in terms of its integration with the surroundings. A more private sense of public space is created in front of the dwellings, where the houses meet the street. This realm was to be the border between private and public and can be seen as an extension of the dwelling, where children play and parents chat.

For Diba, high-rise building is incompatible with creating a humane community. Moreover he believes that the cultural particularity of Muslim societies resists this kind of unfamiliar dwelling, and that architects should create horizontal density. Based on these arguments, he used a low-rise housing model, in which the majority of the dwellings are one or two storeys high. Contrary to the Western notion of the house as an agglomeration of different rooms with particular functions (living room, dining room, bedroom), the traditional concept of the room as a polyvalent space was his departure point. In conceptualizing the dwelling units, the courtyard, which architecturally represents the cultural identity of Iranians, was the main source of inspiration for designing. As a result, the courtyard was placed at the heart of the dwelling and the rooms were attached to it. Most rooms in the two- to four-room houses are 5 x 5 m; smaller ones are 3 x 3 or 4 x 4 m. The roofs of the residential buildings are connected, creating an upper-level cityscape based on the traditional roofscape of Iranian cities.

To build the project, traditional construction methods, local materials and mostly local, unskilled labour were used.

lijke functie (woonkamer, eetkamer, slaapkamer). Bij het conceptualiseren van de woningen was de binnenplaats, die architectonisch de Iraanse culturele identiteit vertegenwoordigt, de belangrijkste inspiratiebron voor het ontwerp. Daarom plaatste hij de binnenplaats in het hart van het huis, met de kamers eromheen. De meeste kamers in de twee- tot vierkamerwoningen meten 5 x 5 m; de kleinere 3 x 3 of 4 x 4 m. De daken zijn gekoppeld waardoor zich op de bovenste verdieping een stedelijk landschap vormt, dat gebaseerd is op het traditionele dakenlandschap in de Iraanse stad.

Er zijn bij de bouw van het project traditionele bouwmethoden, lokale materialen en voornamelijk lokale, veelal ongeschoolde arbeidskrachten ingezet. Shushtar New Town is een uniek voorbeeld van een grootschalige stedelijke ontwikkeling, ontworpen en gemaakt door lokale ontwerpers en bouwers met respect voor de inheemse manier van leven. (smas)

Shushtar New Town is a unique example of a large-scale urban development conceived and produced by local designers and builders with respect for indigenous lifestyles. (smas)

Straatbeeld, fase 1, net na voltooiing, ca. 1977
Street view, phase 1, just after completion, c. 1977

Locatie van Shushtar New Town in Shushtar
Location of Shushtar New Town in Shushtar

Zicht op de achterzijde van het winkelcentrum, gezien vanaf het noordelijke plein
View of the back of the commercial centre, as seen from the northern square

Het centrale plein met voorzieningen
The centre square with amenities

Zowel het plein ten oosten (boven) als ten westen (onder) van het centrum hebben een groene inrichting.

Both the centre's eastern square (top) and western square (bottom) have green elements.

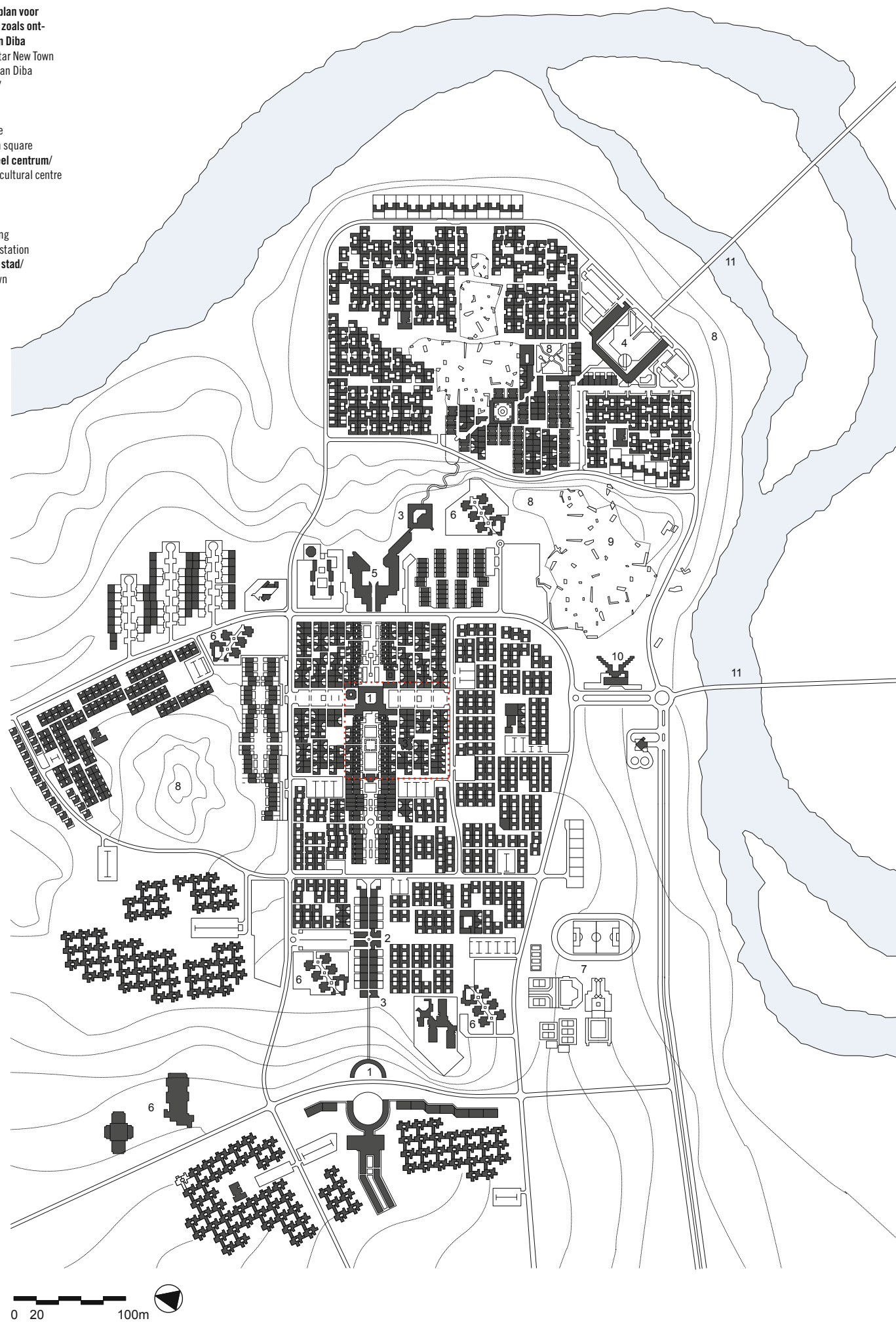
De entree van de bazaar
Entrance to the bazaar

Stedenbouwkundig plan voor Shushtar New Town, zoals ontworpen door Kamran Diba

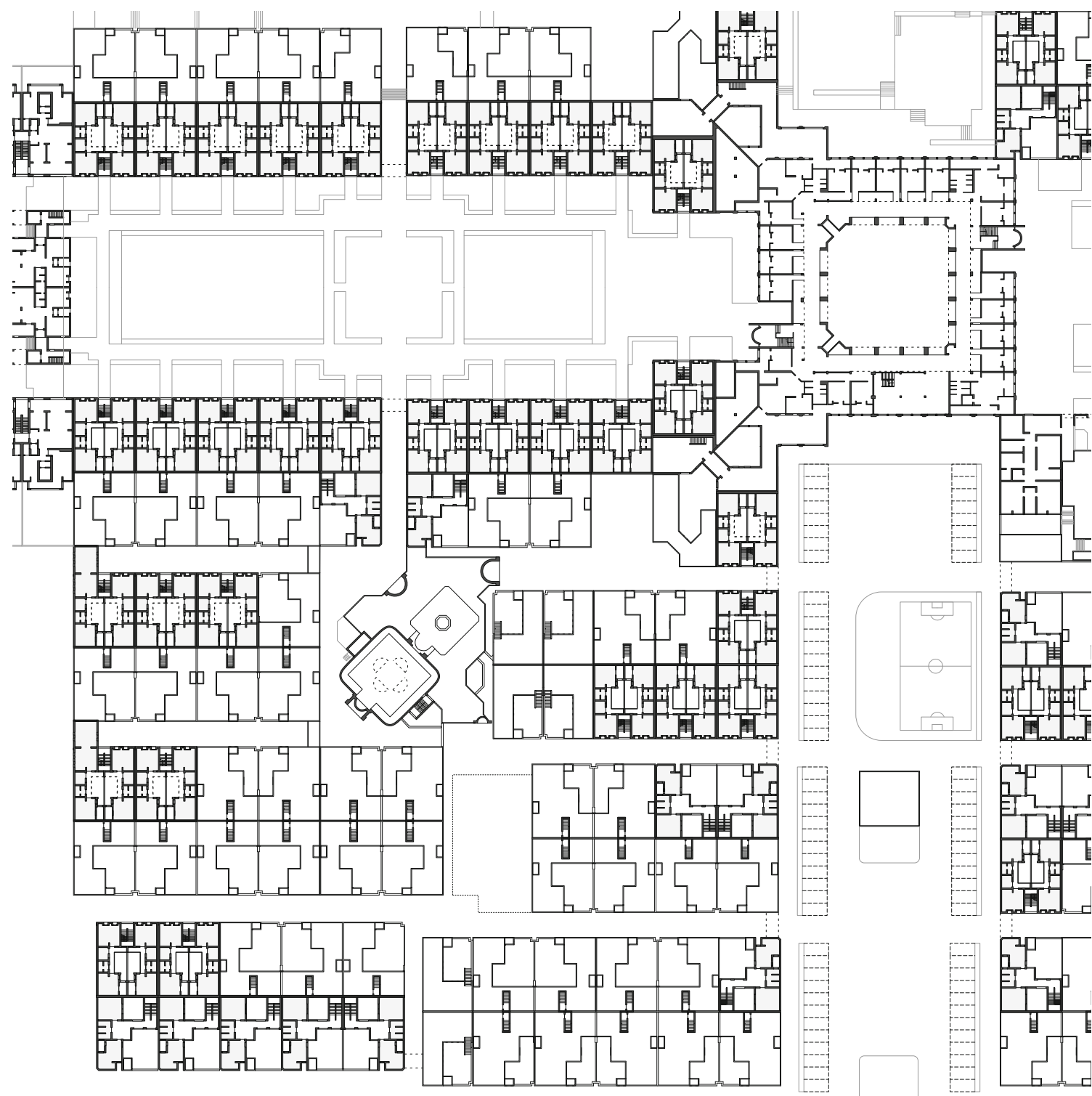
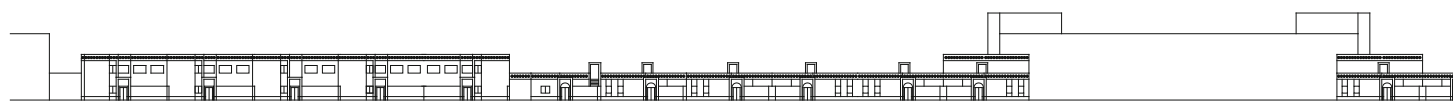
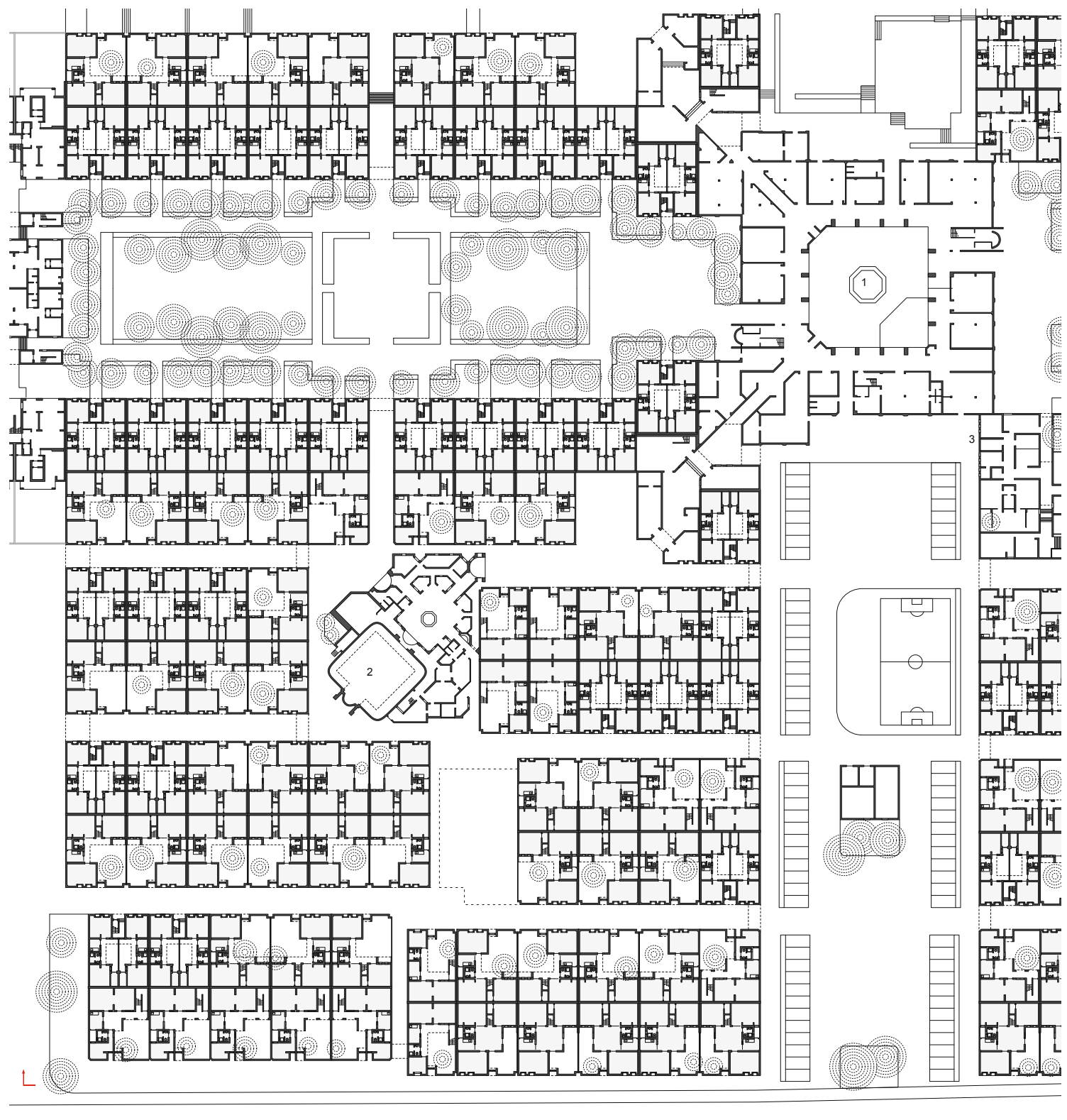
Urban plan of Shushtar New Town as designed by Kamran Diba

- 1 winkelcentrum/
shopping centre
- 2 bazaar
- 3 moskee/mosque
- 4 stadsplein/town square
- 5 wijk- en cultureel centrum/
community and cultural centre
- 6 school
- 7 sport/sports
- 8 park
- 9 bestaand/existing
- 10 busstation/bus station
- 11 brug naar oude stad/
bridge to old town

Luchtfoto van Shushtar New Town, 2001
Aerial view of Shushtar New Town, 2001

Zuidwestelijke deel van fase I
 (1976-1978): begane grond (links)
 en eerste verdieping (rechts)
 Southwestern part of phase I
 (1976-1978): ground floor (left)
 and first floor (right)

1 centraal plein met bazaar/
 central square with bazaar
 2 moskee/mosque
 3 school

Straatbeeld uit het westen gezien, vanaf het plein voor de moskee
Street view, as seen from the west, from the square in front of the mosque

De patiomuren langs de straat zijn vaak afgebroken om de woningen toegankelijk te maken voor auto's. The patio walls bordering the street are often demolished to allow room for car access.

Gestapelde woningen (type 3) langs de openbare tuin
Stacked dwellings (type 3) along the public garden

Op de begane grond hebben veel bewoners een deel van de collectieve tuin ommuurd, geprivatiseerd en overdekt. On the ground-floor level, many residents have appropriated the communal garden by adding walls and coverings.

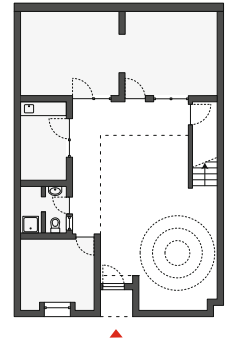
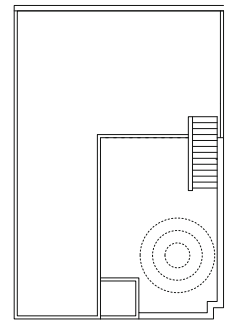
Zicht over de daken. Alle woningen hebben toegang tot het dak dat fungeert als collectieve ruimte.

View of the rooftops. Each dwelling has access to the roof, which functions as a communal space.

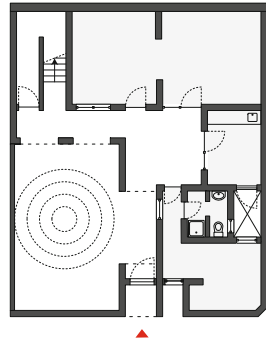
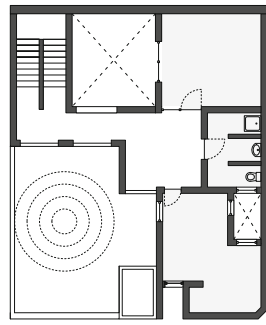
De nauwe straten verbreden zich zodat kinderen er kunnen spelen.
The narrow streets widen to make room for children to play.

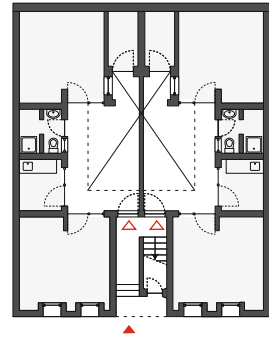
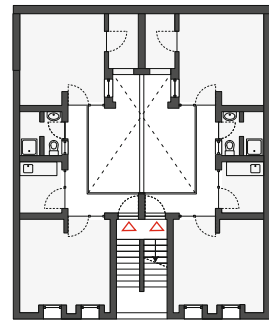
Doorkijkjes in straten van Shushtar New Town. De hiërarchie van straten wordt gemarkeerd door verschillende poorten.
Views into streets of Shushtar New Town. The street hierarchy is indicated by various kinds of gateways.

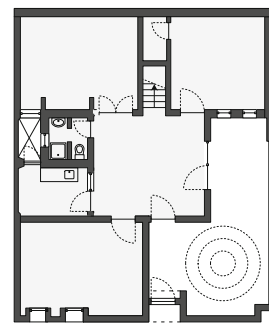
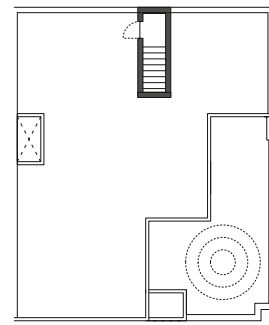
Type 1

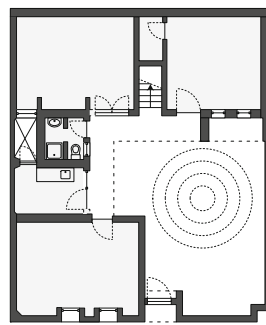
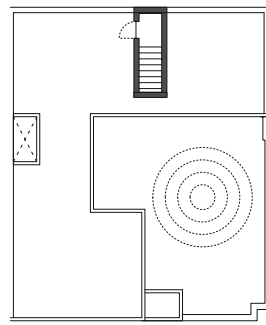
Type 2

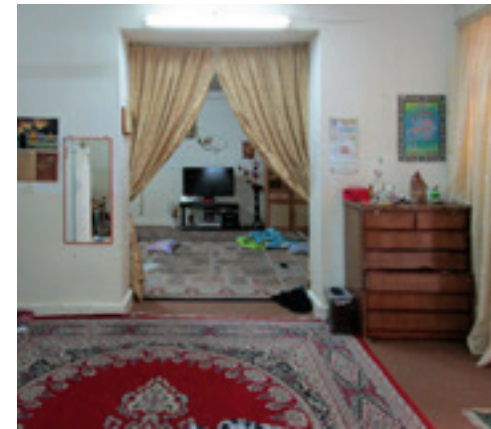
Type 3

Type 4

Type 5

Eenlaagse woning (type 1). De bewoner heeft de patio deels overdekt. De polyvalente woonruimten staan in open verbinding met elkaar.

Single-level dwelling (type 1). The patio has been partially covered by the resident. The polyvalent living spaces are connected by wide openings.

Tweelaagse woning (type 2). De patiowand is intact (boven); met toegevoegde poort om toegang te geven aan een auto (onder).

Two-level dwelling (type 2). The patio wall is still intact (top); a gate has been added to allow car access (bottom).

Eenlaagse woning (type 4), patio en gemeenschappelijke ruimte
Single-level dwelling (type 4), patio and communal area

Gestapelde woningen (type 3) met galerij-ontsluiting. De originele galerijen op de verdiepingen zijn bij de woning getrokken of beschermd tegen inkijk.

Stacked dwellings (type 3) with gallery access. The original galleries on the upper levels are connected to the dwellings or screened off to give a sense of privacy.

Eenlaagse woning (type 5). De gevel en patio zijn nog in nagenoeg originele staat.

Single-level dwelling (type 5). The façade and the patio are still in original condition.

